

Ольга Бойко

#ЩОДЕННИК
#КАРАНТИН
#МІЛАН

Ольга Бойко

#щоденник #карантин #Мілан

«Издательские решения»

Бойко О.

#щоденник #карантин #Мілан / О. Бойко — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-989670-4

НЕЗАКОННОЕ ПОТРЕБЛЕНИЕ НАРКОТИЧЕСКИХ СРЕДСТВ, ПСИХОТРОПНЫХ ВЕЩЕСТВ, ИХ АНАЛОГОВ ПРИЧИНЯЕТ ВРЕД ЗДОРОВЬЮ, ИХ НЕЗАКОННЫЙ ОБОРОТ ЗАПРЕЩЕН И ВЛЕЧЕТ УСТАНОВЛЕННУЮ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВОМ ОТВЕТСТВЕННОСТЬ.#щоденник #карантин #Мілан
Андреа спитав, чи є у нас можливість переселитися в інший Всесвіт. Відповіла, що завтра привезуть ножиці, тому для початку ми підстрижемо йому чубчика.«Радісно, коли від тих чи інших перспектив „тамує подих“: чи то вихід на першу за два місяці прогулянку, чи то вид з вікна, чи то твої маленькі й великі ікігаї»

ISBN 978-5-44-989670-4

© Бойко О.
© Издательские решения

#щоденник #карантин #Мілан

Ольга Бойко

© Ольга Бойко, 2020

ISBN 978-5-4498-9670-4

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Кінець другого тижня карантину, Мілан

У нас є Бенджамін, якого три рази на день потрібно виводити на прогулянку (він не звик справляти потреби вдома, адже він пес). Тому мої карантинні будні є відносно різноманітними.

По килимках біля вхідних дверей навчилася визначати, хто з сусідів виходив з дому, а хто ні.

Похід до супермаркету раз на тиждень викликає емоції подібні до тих, що відчула колись давно, коли батьки вперше дозволили самій сходити по хліб.

Тридцятирічний сусід за стіною в цей період, схоже, переживає серйозний етап переосмислення: раніше з його квартири долинали тільки регіт, любовне гуркотіння і сплески шампанського з пивом. Зараз же чути національний гімн, зрідка вигуки «сиди вдома!», а здебільшого панує тиша.

Коли йду до магазину, син кричить з кімнати: «May all go well with you, ma, buona missione!»

Енергійні прогулянки з собакою на відстані двохсот метрів від дому насправді непогана альтернатива спортзалам з тренерами. Шкода, що Бенджамін не спортсмен. Він швидко стомлюється і віддає перевагу дивану, а не здоровому способу життя. До речі, домашні тренування в режимі карантину теж ок.

Нарешті зварила борщ. Вперше за майже одинадцять років життя в Італії. Смачно.

Полюбила обіди на свіжому повітрі: надворі плюс двадцять, вікна (вимиті вже втретє за два тижні) відчинені, хтось щедро поливає сонечком безтолкові голови, немов із лійки. З будинків навпроти, із сусідніх квартир доноситься стукіт столових приборів, дзвін келихів; у чистому міському повітрі чути запахи різноманітної їжі. Як у ресторані на Блакитному узбережжі, їй-богу, все чинно, елегантно, навіть забуваєш, що ні.

Узяла собі за звичку сидіти на балконі. Навколо відбувається багато цікавого. Виявляється, у горщику з різдвяною зіркою живе коник-стрибунець. Назвався Каналетто. Приємно познайомитися!

На початку карантину я думала, що з'явиться безліч часу – і на те, і на інше вистачить, – але ні. Без дисципліни він тече крізь пальці. Тому все за розкладом. І у вихідні, й у будні.

Діти з нашого та сусіднього будинків, закинувши монітори та екрани, згадали давні забави, на кшталт тих, коли потрібно натиснути сусідський дверний дзвоник і втекти. Сучасний варіант виглядає так: з вікна покликати якогось випадкового перехожого або дорослого, що стоїть на балконі, і швиденько заховатися.

Помітила, що за останні декілька днів чую набагато менше сирен швидкої допомоги. Пов'язую це з початком весни і сприятливого періоду.

Андреа на запитання, чого йому найбільше не вистачає на карантині, відповів, що не вистачає спілкування з друзями, не онлайн і не в телефоні, а так, щоб побачити Габрі, наприклад, поплескати його по плечу: «Ну, bro», подивитися в очі й обговорити усе найважливіше.

14 день карантину, Мілан

За жодних обставин не лізти у телефон, щоб почитати новини, – звичка, яка з'явилася за тижні карантину. Пішла гуляти з собакою.

Собаці начхати на коронавірус, у нього весна й амурний період. Поки Бенджамін обнюхував тротуар на предмет слідів привабливих дам, зробила серію апокаліптичних фото: іржава поштова скринька зі скошеними дверцятами, шмат стіни, на якому облупилася фарба у формі серця, шербатий асфальт. Тривога шукає виходу.

Син спитав: «Мамо, а ти вже була в часи чуми?» Одрозу згадала, що у квітні мені виповниться сорок два.

Зустріла сусіда з дому навпроти. Він теж вивів улюбленця на прогулянку. Мальтійська болонка Юрій і Бенджамін зазвичай цілуються при зустрічі, але сьогодні примудрилися витримати дистанцію в один метр. Перекинулися парою слів із синьйором Джакомо, мовляв, як справи. Побідкалися. Обмінялися сподіваннями.

– Мені здається... – Сусід витримав довгу поважну паузу. – Мені здається... над нами щось розпилюють... – і кивнув головою, вказуючи на небо.

Зробили додаток, завдяки якому можна побачити, скільки хвилин доведеться стояти в черзі, перш ніж потрапити до супермаркету, який знаходиться поруч з твоєю геолокацією. Станом на ранок неділі двадцять другого березня – 95 хвилин, 87 хвилин, 60 хвилин, 105 хвилин.

Небо затягнуте хмарами, і я не побачила, щоб на нас хтось щось розпилював. Ну, а якщо й так, то нехай це буде все те ж, що й учора, – сонечко з лійки.

Андреа сам попросив, щоб я підстригла йому чубчика. Раніше про це й мови не було: мати до волосся не допускалася за жодних обставин – тільки *barbiere* чи *raguschiere*. Розчулилась.

Тепер завдання – знайти і замовити перукарські ножиці на Amazon. Що проблематично. Останнім часом доставляють лише товари першої необхідності.

До речі про естетику. Тижні два тому замовила на цьому ж Amazon апарат для манікюру та педикюру. Чекаю. У супермаркеті купила фарбу для волосся і смужки для депіляції. Доглянута зовнішність у будь-якому випадку дає відчуття бадьорості (особливо якщо її ніхто не побачить).

Випила каву на балконі, привіталася з Каналетто. Поділилася планами: може, наліплю сьогодні пельменів та вареників. Запросила на обід або вечерю. То вже як йому буде зручно. Згадала дитинство й уявних друзів.

Добралася до новин. Учора ввечері уряд посилив карантинні заходи в Італії, статистика – краще б не дивилася. Глянула на небо. Чи нічого там не розпилюють? А раптом сусід має рацію? Так і є, сонце.

15 день карантину, Мілан

Визирнувши з вікна вранці, вирішила, що сьогодні будемо сидіти вдома. Тобто жодних кави-чаю-лимонату на балконі. Вітер дме, у небі розкидані холодні перлини – не до прогулянок. Тільки плановий променад з улюбленцем.

Над розсипаним на тротуарі рисом зібралися голуби. Пташок двадцять. Після нашої з Бенджаміном появи зграя обурено перелетіла на паркан. Я голосно промовила: «Соррі, хлопці, вже йдемо».

У повсякденному житті я так собі організована людина, однак за теперішнього режиму довелося згадати піонерське дитинство. Дотримання розпорядку дня допомагає не розпадатися на шматки і не йти самоплином. Особливо дітям.

Раз на день розписую цілі на день, раз на тиждень – на тиждень.

Сьогодні увімкнула в шкільні заняття незапланований урок історії. Все ж мене занепокоїло оте синове припущення щодо мого можливого існування в часи чуми.

Після уроку історії вписала до щоденника обов'язкове заняття фейсфітнесом по десять хвилин на день. А раптом я й справді виглядаю як та, яка «жила в ті часи». Діти ж нечасто брешуть.

Знайома надіслала фотографію і повідомлення: «Ось, вчу Джека на той випадок, якщо...» На фото її пес сидить на одноразовій пелюшці, у якості фону зображення – приставлене до стіни автомобільне колесо. В очах у пса можна прочитати виділене капслоком WTF.

Сподіваюся, у нас до такого не дійде. Бенджамін сто відсотків не буде вестися на фейкові тротуари, бордюри і колеса.

Каналетто на пельмені вчора не з'явився. Думаю, чекає на лазанью чи тефтелі у томатному соусі. Можливо, йому не сподобалося, що за вечерю не подавали вино.

Вина та інші алкогольні екзерсиси найближчим часом не передбачені. По-перше, я не зробила запасів, по-друге, зараз як ніколи хочеться, як кажуть італійці, зберегти *mente lucida* – світлу голову. Хоча випити я люблю. Але потім.

Вирішила не зважуватися до кінця карантину. Зайвий стрес мені ні до чого. А їжа зараз дорівнює позитивним емоціям. Особливо смачна (наліпила таки вчора вареники та пельмені). Тому те, що я побачила у дзеркалі, мене не засмутило: ще тиждень тому захисна маска вільно лежала на обличчі, сьогодні ж охопила його щільно, знайшовши дві пухкенькі, налиті щічки.

У каналах Венеції вряди-годи з'являється риба, до римських фонтанів злітаються качки-лебеді, до берегів Сардинії пливуть дельфіни, а у парках Мілана бавляться зайці. Натяк?

Поговорю про це завтра з Каналетто. Сподіваюся, потепліє і він вилізе з-за горщика з різдвяною зіркою, а я вийду на балкон. Сьогодні ж перед сном обов'язково попрошу в тих, хто на нас щось розпилює, щоб швидше вимкнули сирени швидких.

16 день карантину, Мілан

Бенджамін, звісно, незадоволений теперішніми прогулянками: короткочасні пересування непривабливими локаціями значно знижують шанси на зустріч із хорошим собакою.

Була спроба бунту: тягнув повідок, прямуюючи у бік парку. Зате познайомилися з сусідами. Це три чихухауа. Просто раніше вони гуляли на балконі.

Як же добре, коли світить сонечко – лийте його на нас, і побільше! Політики сказали, що (нарешті!), за статистикою, зажеврило світло в кінці туннелю.

Згадала про всіх жуків, яких колись саджала на карантин у сірникові коробки та літрові банки. Вибачте мені, рідненькі!

Небезпідставним було моє дитяче бажання стати вчителькою. Якщо раніше навіть при мінімальній взаємодії з дитиною під час виконання уроків мені доводилося запасатися коренем валеріани й червоним вином, зараз, пояснюючи той чи інший предмет, я впадаю у справжній азарт – хочеться викликати всіх до дошки.

Вчора привезли машинку для манікюру. Поки працювала над лівою рукою, думала про те, настільки все ж таки мудра і прекрасна природа, які гарні натуральні нігті, ніжні, без кольору, нічого зайвого. І хто тільки придумав отой гель-лак, кому це все потрібно? Невже масонам? З іншого боку, звичайно ж, хочеться піти та зробити нормальний манікюр. Правою рукою займуся завтра.

Андреа спитав, чи є у нас можливість переселитися в інший Всесвіт. Відповіла, що завтра привезуть ножиці, тому для початку ми підстрижемо йому чубчика.

Виклала на деко баклажани та перці, натерла їх оливковою олією, проткнула виделкою по периметру. Поставила в розігріту духовку. Коли овочі добряче підрум'янилися, порізала їх великими шматками, додала знову ж таки великі скибки помідорів, цибулю, часник, зелень, сіль, щойно змелений перець, олію. Відправила до холодильника на пару годин. Брускети з ікрою з баклажанів, або, як кажуть в Одесі, з «синеньких».

Якось, самі того не відаючи, влаштували з сусідом кулінарний батл. Поки займалася овочами, хлопчина в типовій для італійців емоційній манері з'ясовував у телефонному режимі, що краще підійде до соусу: часник чи цибуля. Обізвалась інша сусідка: гукнула, що часник ок тільки до соусу з рибою. Я б з ними потоваришувала.

У дитинстві просто ковтала романи про подорожі. Так от, приблизний тижневий раціон моряка колись складався з: 1 галону пива, рому або бренді, 2 фунтів яловичини, 1 фунту хліба або 2 фунтів картоплі, 0,5 пінти гороху чи бобів, 1 пінти вівсянки, 2 унцій вершкового масла, 1 курчати або 1 фунту в'яленої риби. Зробила ревізію запасів: до магазину йти за два дні.

Дуже хочеться обійняти рідних людей.

17 день карантину, Мілан

25 березня. Гарне число – двадцять п'ять.

Хтось таки радіє карантину. Це Бенджамін. Люди цілодобово перебувають у його повному собачому розпорядженні, і отой фірмовий жалісний вираз «на кого ж ви мене покидаєте, іроди?» вмикати не доводиться.

Колись, у різні давні часи, жінки спускали з балконів кошики, аби торговці зеленню, молочники та інші комерсанти складали у «плетені пакети» їжу в обмін на гроші, які дами кокетливо діставали з-за корсету.

В Італії є традиція: на різдвяні свята дарувати продуктові кошики. Вино, олія, цукерки, сир, чомусь фініки. Зберегла два такі.

Якщо спустити кошик з балкону... Чи знайду я в ньому через півгодини букет півоній? Або пляшку шаблі та дві дюжини устриць? Чудово, якщо знайду дві гантелі по 6 кг кожна.

Каналетто налаштований скептично. Каже, що у мене немає корсета. Зате у мене є PayPal.

Попросив, щойно потепліє, спустити з балкону його. Можна і в кошику. Йому байдуже. Скоро літо.

Вчора соціальні мережі хвилювалися, як неспокійне море: подекують, що жорсткі обмежувальні заходи продовжать до тридцять першого липня. Але прем'єр-міністр спростував цей факт, пояснивши, що з 31 січня по 31 липня в країні введений режим надзвичайного стану, а не карантин. Рішення ж про продовження/припинення карантину будуть приймати кожні 15 днів.

Тепер знаю не лише прізвища та імена італійських політиків, а й їх обличчя.

Вчителька прислала завдання: прочитати «Декамерон» і «Заручені» (дитячі видання). Андреа не надто зрадив. Я не стрималася, зневаживши ази педагогіки: «Я у твоєму віці вже „Війну і мир“ читала. В оригіналі».

О 18:00 відбудеться черговий флешмоб: мешканців Італії запрошують декламувати рядки з «Божественної комедії» Данте, а саме: «Пекло», Пісня п'ята. Про любов.

Варення з троянд. Гладка, запашна гіркота. Трояндові пелюстки, перетерті з цукром. Ніколи не куштувала. Кажуть, має чудові противірусні властивості. Обов'язково зварю. Ні, краще вишневе. Вишні з кісточками, великі темні ягоди притуляються одна до одної. Літрова банка щастя.

18 день карантину, Мілан

26 березня станом на 18:00 в Італії народилося 942 немовляти.

Уявила, як місяців через шість або сім вулиці країни наповняться красивими благодушними жінками. Жінки ці будуть іти, наприклад, у парк або ресторан, турботливо підтримуючи великі круглі животи, а чоловіки, які крокуватимуть поруч, будуть обіймати своїх супутниць за талію і з легким смутком згадувати часи, коли преміум контент ресурсу Pornhub був безкоштовним.

Ось такі симпатичні думки навідали мене сьогодні, не дивлячись на те, що в новинах з післякарантинного Китаю передали: зараз стосами йдуть запити на розірвання шлюбу. Сподіваюся, багато пар все ж зможуть порозумітися, поплакати, виговоритися, поцілуватися в цей

період і розпочати нове, вірніше, старе життя. Те, що було одразу після знайомства. Сповнене ніжності та близькості.

Посміялася, читаючи коменти під одним з постів на тему «Чим зайняти дітей під час карантину». Одна сім'я придумала гру в десантників/солдатів/армію: максимально завантажувати хлопчиків бойовою підготовкою (присідання, віджимання, бокс тощо). Гарна ідея. Тим паче що дітей можна ненадовго взяти в полон – прив'язати до дивану.

Поплакала, читаючи новини.

Під час карантину їжа закінчується швидше. Взагалі, коли кажуть, що ніхто з нас не вийде з цієї ситуації таким, як був, погоджуюся, уявляючи себе у перших рядах бодіпозитивістів.

Виходячи з дому, надягла нову маску. Емоції такі, ніби на мені обновка, яка дуже до душі. Насправді ні. Ходити у респіраторі мені не подобається, але я рада, що вдалося придбати чотири штуки ще до початку карантину. Складний респіратор з клапаном для видиху FFP2. Зазвичай такий носять зварювальники, будівельники, машинобудівники, фармацевти, ну і ми всі сьогодні.

Бабуся постійно усе дезинфікувала, обробляла і мила з хлоркою. Пам'ятаю, навіть куплену на Привозі бринзу обдавала окропом. Ми тільки сміялися. Сьогодні я мила яблука з содою.

Обговорювали з Андреа плани на майбутнє і можливості заробітку в період кризи. Зійшлися на тому, що модель «міський фермер» вже, скоріше за все, працювати не буде. Зате модель «балконний фермер» – ще й як. Каналетто сказав, що люди не перестають його дивувати.

Роби, що повинен робити. І будь що буде.

19-й і 20-й дні карантину, Мілан

Під час прогулянки з Бенджаміном звернула увагу на те, що будинок, в якому ми живемо, ззовні нагадує тістечко однієї відомої кондитерської. Рожевий прямокутник, присипаний крих-

тами кольору пудри, завдяки правильному сьогоднішньому освітленню (сонце) здався мені особливо апетитним. Взагалі, архітектура Мілана в мене завжди асоціювалася з хлібо-булочними виробами: що не будинок – то пряник, печиво чи вафелька. А кажуть, Liberty.

Друг прислав аудіо, у якому асоціація італійських психотерапевтів попереджає, мовляв, немає причин для хвилювання, якщо у карантинний період люди почнуть спілкуватися з фіранками, стінами та іншими об'єктами. Інша справа, якщо ці об'єкти почнуть їм відповідати.

Що нам робити, Каналетто?

Іти світ за очі – улюблена дитяча розвага. Ми, восьмилітні дівулі, відправлялися в путь, сподіваючись, що потрапимо, як мінімум, в інше місто, а то й країну. Батьківська заборона перетинати межі подвір'я приємно лоскотала п'яти. Але чомусь ми завжди опинялися або біля гастроному (відділ з морозивом), або ж біля автомату з газованою водою. З сиропом – три копійки. Без сиропу – одна. Морозиво коштувало скажених грошей.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.